

Col·loqui “Anàlisi del discurs sociolingüístic actual català i occità”. Amb motiu del 60 aniversari de Georg Kremnitz. Viena (2-3 de juny de 2005). — Organitzat pel Romanistikverein “Quo Vadis, Romania?” i per la Universitat de Viena, i amb la col·laboració del Deutscher Katalanistenverband, va tenir lloc en les dates indicades, a l’Institut für Romanistik de la Universitat, un homenatge acadèmic al Dr. Georg Kremnitz —romanista, occitanista, catalanista i sociolingüista il·lustre—, amb motiu del seu seixantè aniversari. Els actes, que no van consistir només en les sessions del col·loqui, no van ser fredament acadèmics, sinó acadèmicament càlids i familiars.

D’antuvi, el col·loqui aplegà tretze ponències d’autors de les àrees germànica, catalana i occitana, les quals ponències aportaren orientacions molt diverses al tema de l’enunciat general del col·loqui. Després d’una sessió inaugural, presidida per Robert Tanzmeister i en la qual adreçaren la paraula als invitats el degà de la Philologisch-kulturwissenschaftliche Fakultät,

Franz Römer, i el cap de l'Institut für Romanistik, Michael Meltzeltin, es descabdellaren les sessions de treball.

Klaus Bochman dissertà sobre “Le schibboleth ou de l'intolérance langagière”; Ulrich Hoinkes sobre “El discours com a entitat de reflexió sociolingüística”; François Pic sobre “La démarche anthologique dans le processus de constitution de la littérature occitane”; Ricard Torrens sobre “Traduir emocions, traduir paraules. Sobre l'obra literària en la seva traductibilitat”; Guillem Calaforra sobre “El discours crític i l'ortodòxia”; Miquel-Àngel Pradilla sobre “La catalanofonia. Una comunitat per a una llengua?”; Joan A. Argenter sobre “Els discursos sobre la situació lingüística a Catalunya. Diagnosi i prospectiva: de la monotonia a la polifonia”; Francesc Vallverdú sobre “L'ús social del català: una aproximació lingüística”; Max Doppelbauer sobre “Conflicte lingüístic valencià: Nous enfocaments d'un vell problema”; Domergue Sumien sobre “Besonhs e amiras de la sociolingüística aplicada en Occitània”; Philippe Martel sobre “L'enquête INSEE/INED de 1999”; Etienne Hammel sobre “Los neo-locutors d'òc dins l'enquesta de l'INSEE de 1999” i Robert Lafont —*in absentia*— sobre “L'enquesta biaissuda per la consciència lingüística, son object” —la ponència fou llegida per F. Pic.

Finalitzat el col·loqui, els participants foren convidats a un refrigeri, el qual esdevingué un nou acte de tribut al sexagenari professor, per tal com li fou presentada la miscel·lània-homenatge que, editada per Peter Chichon, Barbara Czernilofsky, Robert Tanzmeister i Astrid Hönigsperger i publicada per Edition Praesens de Viena, aplega més de trenta contribucions d'autors alguns dels quals eren presents en aquell acte.⁵ Oficiaren com a mestres de cerimònia Chichon i Czernilofsky, amb parlaments ad hoc —no hi faltà la música, executada per amics i alumnes del departament d'Hispaniques ni el bel canto, en la veu de Thomas Widrich— també amic i alumne de Kremnitz, la mare i la germana del qual foren testimonis privilegiats d'una celebració rodona. I és que, fins i tot a la Viena imperial, un homenatge no demana gaire res més que un grup d'amics aplegats a l'entorn d'un mestre/col·lega —això sí, amb prou enginy i prou agosarats per salpebrar el discurs sociolingüístic català i occità amb un polsim de barrila germànica.

Georg Kremnitz va correspondre als presents amb una celebració gastronòmica a l'antiga casa de la família Mayer al Pfarrplatz (Heiligenstadt, als afores de Viena), coneguda avui com a Beethovenhaus, car el músic alemany s'hi hostatjà, i conta no sé si la història o la llegenda que allí el geni esdevingué conscient que la sordesa feia impietosament el seu camí, en adonar-se que el repic de les campanes de l'església veïna no arribava ja a la seva oïda. [J. A. A.]